

MANTANA 9

Občasník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 11, číslo 9

Září 2008

ÚVODNÍK

Takový běžný Úvodník

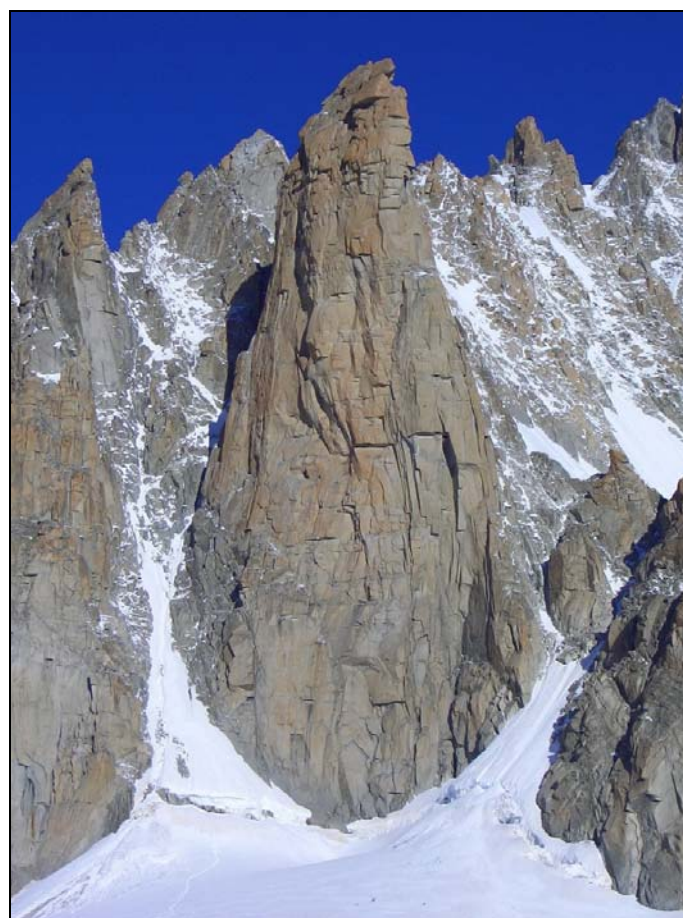
Zážitky přichází a ještě rychleji odchází. Máme podzim a já jsem ani zdaleka nenaplnil své sny a nesplnil svá předsevzetí. Čím jsem starší, tím mi to rychleji ubíhá. A myslím, že v tom nejsem sám. Přesto, když to shrnu, Rakousko, Polsko, Tatry, Polsko, Tatry, Rakousko, Polsko atd. Neustále na cestách, kolik hodin jsem za uplynulé léto strávil v autě, ve vlaku, v autobuse nebo pěšo. Chtěl jsem mít více prolezené prsty, více "bílého" na hlavě z překypujícího adrenalinu, ale na množství opravdu prožitých momentů, ze kterých budu čerpat v budoucnu, si nemůžu stěžovat. Občas nějaké to auto nabourá, autobus se převrátí, na vlak cosi spadne, ale já jsem pořád tady. Nebojím se, kamarády mám a s nimi se vždy něco zažije. Ale na co se opravdu těším, je Poslední slanění, tak doufám, že co nejvíce z vás tam uvidím.

Blahouš

Chamonix

16.-23.8.2008

Pavel Bohuněk

Stojím v Chamonix před sámouškou, cpu se sýrem a bagetou a můj sen o Grand Capucinu se rozplývá v mracích zakrývající vrcholky hor. Počasí na další dny je nejisté. Chodíme po městě a nemůžeme se rozhodnout, zda to risknout a jet lanovkou na Midi. Nevíme, jaké budou podmínky ve stěnách. Je možné, že dáme nemalé peníze za lanovku a nakonec nic nevylezem. Zkoušíme dům horských vůdců, ale tam taky pořádně nikdo nic neví. Když se ptáme paní u počítače, jaká je předpověď a podmínky, tak se jde podívat z okna a následně nám oznamuje, že to moc dobře nevypadá.

Tyhle věci přestáváme řešit ve chvíli, kdy stojíme s lupenem v kapse u lanovky. Jak se říká, risk je zisk. Lanovky nás během chvíle vyhodí o 2800m výš v totálním humusu a v mlze, ve které není vidět na krok. Všude visí rampouchy a skála je omrzlá. Stále ještě ale nepropadáme pesimismu. Zítra by mělo být lépe. Jdeme po vyšlapané stopě do sedla pod Midi. Když tušíme, že jsme pod jižní stěnou stavíme stany, které budou naším základním táborem pro následujících několik dní. Večer mlha ustupuje a následuje jasná noc plná hvězd.

Vstáváme ve čtyři hodiny a ještě za tmy vyrážíme přes ledovec pod Grand Capucin. Ráno nás vítá všemi možnými barvami. Jdeme ledovcem pod Taculem, obcházíme trhliny a asi za tři hodiny stojíme pod Capucinem. Úžasná skalní jehla, která se majestátně vypíná nad ledovcem.

Nástup je firnovým žlabem, kterým dojdeme pod nástup. Tady necháváme boty a batohy. Skála je čistá, jen na policích leží sníh. Již první metry nás přesvědčují o tom, jaká je to klasika. Na štandech jsou jen rezavé skoby a vypelchané smyčky. V délkách většinou není vůbec nic. Po dvou délkách v rozlámaném terénu následují již kompaktní plotny, které protínají spáry různé šířky.

Lezeme dvě dvojky. Já se Ctíradem a za námi Želváček s Pájou. Vzájemně si předáváme informace z průvodců, protože každý máme jiného, ale oba jsou stejně na nic.

Dlouhý pravoúhlý kout nás po několika délkách dovede na velkou polici plnou sněhu. Zde se naše cesta stáčí doprava. Vlevo vede modernější cesta od Pioly. Po dvou lehčích délkách stojíme pod klíčovým úsekem cesty. Tenká sokolíková spára bez jakéhokoliv jištění. Jen dva erární stopery dávají znát, že je to snad ten správný směr. Následuje převislý kout a štand na jeho konci. Nad námi je velký střešovitý převis, přes který se leze technicky. Zjistil jsem, že tento styl lezení mi nevádí, pokud ho není příliš. Viset stovky metrů nad ledovcem ve skobách a friendech mi přišlo jako dobrá legrace. Občas se mnou nějaká skoba popojela o pět čísel dolů. Nikdo

nechápe z čeho jsem tak vysmátý, když se houpu v převisu na rezavé skobě. Já si to prostě náramně užívám. Pokračujeme několika již lehčími délkami a odměnou je nám nádherný vrchol zalitý sluncem. Tvoří ho asi patnáct metrů dlouhý, ostrý hřeben. Zvláštní místo. Jen vrcholovku hledám marně.

Za sebou máme krásnou cestu a teď už vím, že to bylo přesně to, co jsem si vysnil. Nikdy jsem žádnou cestu v horách neprožíval takhle silně. Připadá mi, že si z cesty pamatuji snad každý krok. Většinou, když lezu nějakou dlouhou cestu, tak si tak po desáté délce říkám, že bych už mohl být nahoře. Teď to ale bylo jiné. Přál jsem si, aby to nikdy neskončilo a já mohl do nekonečna vzlínat touto neskutečnou žulovou stěnou.

Slaňujeme Piolovou cestou všichni čtyři dohromady. Ve stěně zatím stačilo všechno roztát a všude se valí potoky vody. A tak asi po hodině a půl jsme řádně promočení dole u batohů. Vydáváme se na cestu zpátky po ledovci. Již to není taková legrace jako dolů. V sedle Midi u stanů jsme v jedenáct večer.

Ráno si dopřáváme delší odpočinek a spíme do osmi. Není kam spěchat. Máme v plánu Rebuffatovu cestu na Midi. K nástupu to máme pět minut. Pozorujeme lidi ve stěně. Všichni to nastupují zprava. My se ale rozhodujeme pro přímou variantu. Spára pod převisem je trochu těžší, ale dá se to. Následuje nejhezčí délka – plotna velikosti fotbalového hřiště proťatá klikatou spárou. Pak cesta pokračuje většinou kouty a

spárami. Na vrchol vylézáme nějakou modernější variantou s nýty. Zatahuje se a tak mastíme dolů. Slanění je tou samou cestou a bez problémů.

V noci začíná sněžit a to dost. Ráno stany nejsou skoro vidět. Dáváme restday a přemýšlíme co dál. Válíme se ve stanu a kolem něj. Pája se Želvákem čekají na jídlo, které jim má někdo přinést ze spodu. Bohužel se nedočkali. Večer se vydáváme na chatu Cosmiques, kde si dáváme pivko.

Ve čtvrtek se Želvák s Pájou vydávají na Tacul Gervasutiho pilířem a já se Ctiradem balíme stany a valíme dolů do Chamomix. Auto nacházíme na parkovišti ve stejném stavu jako jsme ho tam nechali a přejíždíme do vesnice Barberina. Nad ní ční velká, dost zarostlá stěna. Lezeme na ní 12-ti délkovou cestu Sylvie Phobie za 6c+. Cesta vede plotnami a klikkuje mezi stromy a keři. Je to krásné lezení, ale na můj vkus je tu moc nýtů. Na večer přejíždíme do našeho oblíbeného altánu. Hrajeme žolíky, popijíme víno a je prostě pohoda.

V pátek nabíráme v Chamomix Páju a Želváka, kteří zrovna sestoupili a jdeme si ještě mučit tělo do nějaké sportovní oblasti. Počet návštěvníků mi vyráží dech. Na cesty se snad i čekají fronty. Jsem z toho tak trochu znechucen. Jako první zkouším 7a, které pouští na OS. Tak jsem spokojený a už lézt nemusím. Zbytek dne trávíme nakupováním a chlastáním v altánu. V sobotu balíme a jedem domů.

RESUMÉ:

Původně jsme chtěli na Capucina lézt Švýcarskou cestu. Nakonec z toho byla kombinace Švýcarské a Gulliverovi cesty obtížnosti 8- A0.

Na Midi jsme dali Rebuffatovu cestu s jeho přímou variantou obtížnosti 7.

Želvák s Pájou ještě vylezli Gervasutiho pilíř na Mont Blanc du Tacul 6+.

Nakonec pár sportovních cest:

Sylvie Phobie 6c+, 12délek

Gailands – kratší cesty 6a+, 6c, 7a

Pája

Taková běžná věc. Potkáte se s ním kdekoli. Na známém místě vás to nepřinutí zastavit, pokud si zrovna nepotřebujete odpočinout. Ten den jsme prošli kolem spousty rozcestníků, ale vždy jsme se zorientovali, trochu si orazili a pak pokračovali dál. Ne tak u posledního hřebenového rozcestníku v Tomanovském sedle. Snad to bylo celodenní únavou, blížila se osmá hodina večerní a od rána jsme byli na hřebeni. Potřebovali jsme nutně doplnit vodu. Můj návrh na noc v sedle neprošel. Moc se mi nechtělo sestupovat na noc k plesům. Předchozí bivak u Jamnického plesa byl sice nádherný, ale ráno byly naše péřové spacáky pěkně navlhle. Větru a dešti neporučíš, natož utahanému partákovi před večerí.

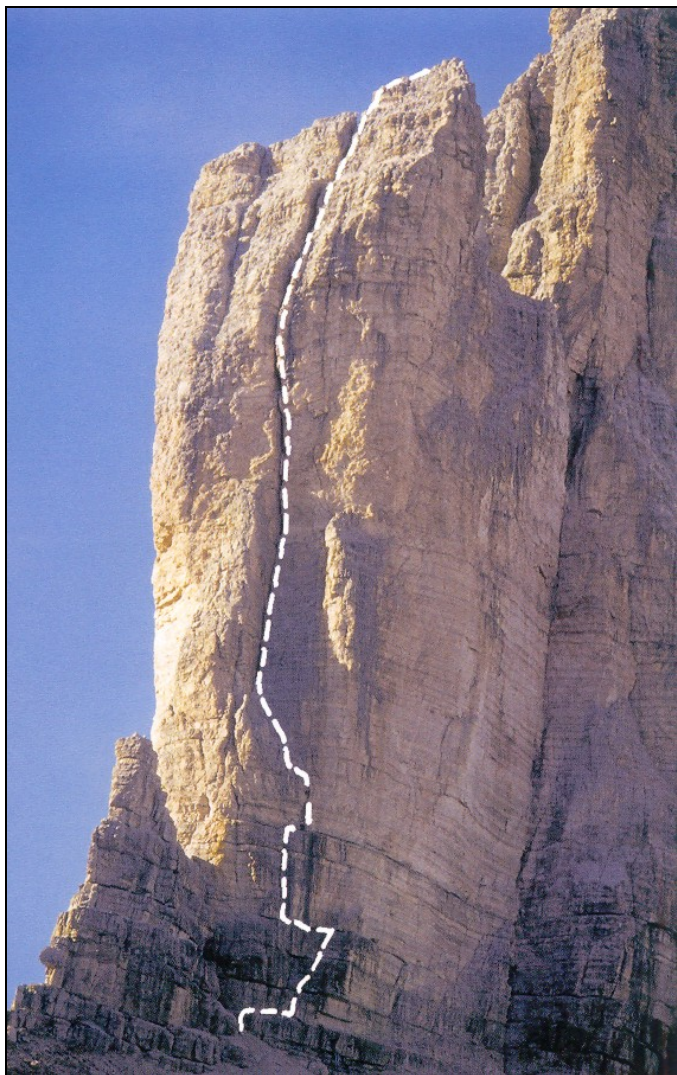
A tak mrzutě sestupujeme nějakých sto výškových metrů do bujné vegetace. Hledáme cestičku k plesu. Bohužel voda nevypadá příliš vábně. Nohy se nám už pěkně pletou, tak si to zkracujeme přímou zkratkou na pěšinu. Kytky jsou po pás i vyšší, ale musíme se dostat k potoku a nabrat vodu. Zlost nad špatnou vodou mě pohání kupředu a doufám, že se nepropadnu do nějaké bažiny. Pěšinu jsme nakonec našli. Nastal další sestup v poměrně vysokých rostlinách, kterým se v tomto vlhkém údolí daří. V místě, kde se již dala nabrat voda, se nedá bivakovat. Je zde příliš vlhko. Na jedné straně sráz a na druhé příkrý svah. Je jasné, že musíme sestoupit na hranici lesa. Cesta do sedla už není možná, neboť jsme fyzicky na dně sil. Zahajujeme sestup. Dokonce před námi někdo šel.

Ve vlhké hlíně úzkého chodníčku jsou vidět lidské stopy. Ty další, na které jsme narazili, už nás tolik nepotěšily. Sice s nadsázkou tvrdím po kontrole hůlkou, že tenhle medvěd bobek už je několik dnů starý, ale začínám mít malou dušičku. Ještě tak tady na té úzké pěšince potkat medvěda. Ze shora nepůjde a my do kopce s tou zátěží na zádech rozhodně nebudeme sprintovat. Co nám zbývá, pokračujeme v sestupu. Pomalu se smráká. Přestože se mám podařilo dojít na hranici lesa, medvědí stopy jsou čím dál čerstvější. Na jedné z křižovatek jsou úplně zřetelné otisky medvědí tlap, jak se snažil podlézt kmen. Tak to už je na mě příliš. Okamžitě se dáváme druhou stezkou za hlasitého hovoru a občasného tlukotu hůlek. Snad nepotkáme medvědic s mládětem. Možná ten rachot, co při sestupu děláme, medvěda zažene. Snad ho před sebou neženeme dolů. To by se mohl docela snadno naštvat a chtít se na nás podívat.

Po hodině a půl sestupu se dostáváme na širší lesní cestu. Kolem desáté přicházíme k rozcestníku a odpočívadlu. K našemu překvapení zjišťujeme, že naše stezka je uzavřená. Bylo jasné proč. Už té cesty máme plné zuby a parták navrhuje bivak. Zatímco vytahuje tatranku, prohlížím si to odpočívadlo. Docela to tam smrdí. Vzhledem k čerstvým medvědí stopám odmítám. Určitě tam medvěd nocuje při nepříznivém počasí. Korunu tomu nasazuje liška, která by nám snad klidně vlezla až do batohu, kdyby nebyla zahánána kamenem. Vůbec se nebojí a v poklidu odchází hledat něco na zub. Ani s medvědem ani s liškou tady spát nebudu. Vydáváme se na další cestu už po silnici. Jdeme bez čelovek, našťastí je jasno. Asi po půlhodině nacházíme lesácký srub s verandou. Zabírám si místo u stěny. Usínáme neklidným spánkem kolem půl jedenácté. A tak skončila jedna etapa našeho romantického výletu po Západních Tatrách. Sestoupili jsme ze sedla asi 1000 výškových metrů, abychom je druhý den znovu nastoupali na hřeben.

Marjánka

V rámci letošního soustředění mládeže v Dolomitech máme v plánu strávit jeden den i na Tre Cime di Lavaredo. Nakonec to je čtvrtek 31.7. a do trojky se mnou vychází Týna a Tommy. Počasí není úplně ideální, každý den nám odpoledne prší a tak přemýšlím, co bych s nimi mohl vylézt. Jako jedna z možností se mi jeví „Preussova spára za 5“ na Cimu Piccolissimu (Torre Preuss) 2700 m, která má podle průvodce 10 délek, 300 lezeckých metrů, zabere 3,5 hod na výstupu a 1,5 hod trvá sestup. Trochu se ale bojím, jestli nebude po včerejším vydatném dešti mokrá, protože je orientovaná na SV. Pro jistotu si беру i nákresy dalších cest s tím, že až na parkovišti se rozhodneme podle aktuální situace. Díky sesuvu svahu na silnici od Toblachu do Misuriny se musíme vrátit zpět do Cortiny a jet přes sedlo Tre Croci, takže hned po ránu nabíráme skoro hodinové zpoždění.

Když přijíždíme na parkoviště k chatě Auronzo, nevěřím vlastním očím, kdo to tam

pobíhá – Karel Bělina. Ten svět je fakt hrozná díra, zdravíme se a probíráme povětrnostní situaci. Shodujeme se na tom, že odpoledne opět přijde bouřka, takže by bylo dobré být po obědě co nejdříve dole. Na to, že je devět hodin, nám nezbyvá moc času. Balíme potřebné vybavení a odcházíme pod nástup. Navazujeme se na lana a vyrážíme do lehčích nástupových délek, kterými se dostáváme pod vlastní spáru. V průvodci se dozvídáme, že: „*Preuß a Relly nezatloukli při svém prvovýstupu roku 1911 ani jednu vlastní skobu. Nekompromisní a vysoce talentovaný »král volného lezení« Paul Preuß na podporu svého pravidla »stoupám jen tam, kde zase mohu volně slézt dolů« dokonce znovu sestoupil těžkou »Preußovou stěnkou« před tím, než se začal věnovat kolmému a opravdu vzdušnému spárokominu*“. Povzbuzen touto informací, nastupuji do vyhlášené stěnky a musím říct, že pan Preuß musel být fakt machr, když to s jeho vybavením dokázal vylézt i slézt. I v následujících délkách před ním ještě několikrát smekám, když stoupám rozporem o hrany komínu v úžasné expozici s minimálním množstvím jištění. Jsem docela rád, za své pískařské zkušenosti, které se mi tady náramně hodí. Postupně překonáváme všechna obtížná místa a v půl druhé stojíme všichni na vrcholu. Děláme pár fotek, rychle

svačíme a raději začínáme slaňovat, protože mraky na obzoru vůbec nevypadají hezky. Před námi je dvojka Italů, kteří přilezli z jihu a tak se s nimi dáváme dohromady a raději jedeme společně, abychom si nic nenaházeli na hlavy. Před čtvrtou hodinou jsme všichni ve

Paul Preuss 1880-1913

zdraví dole a můžeme si podat ruku na znamení ukončeného výstupu. Na nebi jsou všude kolem temné mraky, ale zatím se nám vyhýbají. K autu se tedy můžeme vrátit oklikou – volíme cestu, vedoucí pod severními stěnami. Opět si vychutnávám ty nádherné pohledy a vzpomínám, jak jsme kdysi lezli Comiciho. Mraky jsou ale najednou nějak blízko a začíná kapat a tak raději přidáváme do kroku. Bouřka nás naštěstí minula a k autu přicházíme skoro suchí.

Myslím, že na tuto cestu hned tak nezapomenu. Oproti Důlferově cestě na Cimbu Grande mi „Preußova spára“ přišla ještě vzdušnější a odvážnější. Ale možná to je jenom pocit a s odstupem času je budu hodnotit stejně, protože obě si jsou hodně podobné. Kdo si chce vyzkoušet nějakou klasiku, tak vřele doporučuji.

Jířa

Oddílové akce

Poslední slanění

01.11.2008-02.11.2008

Poslední slanění Horoklubu Chomutov se letos uskuteční 1.11.2008 v hotelu Habsburk v Českých Hamrech. Sraz na hru bude v 11.00 hod, večerní program bude začínat ve 20.00 hod. K tanci i poslechu zahrají opět skupiny Album a Riverband. (<http://www.riverband.cz/>)

Běh na Jedlák

29.11.2008 - 29.11.2008

Další ročník tohoto slavného závodu se letos uskuteční 29.11.2008. Sraz je opět v 10.30 hod u koupaliště ve Vysoké Peci, start asi v 11.00 hod. Doprava věcí na Lesnou bude zajištěna.

Zdobení vánočního stroměčku pro zvířátka

13.12.2008 - 14.12.2008

Letos se tato oblíbená akce uskuteční nejspíš na Bernavě, podrobnosti ještě budou upřesněny.

Ráda bych všem oznámila,

že Pét'a (Šiška) má jeden ze svých nejtěžších bojů jejího života za sebou. Za Broňovo vytrvalé celonoční asistence (což nikoho nepřekvapí) se nad ránem v pondělí 15. 9. 2008 narodil horolezec čisté krve (Horoklub Chomutov) - Broníček Bandas. Je to kus chlapa po tátovi - měří 0,5m a váží 3,3kg. Tento zdatný horolezec má svůj první těžký prvovýstup za sebou. Stisk v ruce má již nyní báječný, tak jen doufejme, že na svět vykročil tou správnou lezačkou.

Kéž půjde v šlápějích svých předků a úspěšně reprezentuje svůj domovský horoklub.

Deivi (Šiška) + Hafina

Ahoj horoklubáci,

chci se s Vámi podělit o zážitky z výstupu na Grossglockner. Na cestu jsem se vydal s klukama z Jablonce, Honzou Čepelíkem a Danem Jizbou. Kluci již dlouho tuto cestu plánovali, a tak jsem se k nim přidal.

Na cestu jsme se vydali brzy ráno 1. května s tím, že se dostaneme až na výletní místo France Josefa. Tou dobou již měla být cesta na ledovec otevřena. Když jsme dojeli k mýtné bráně nad Heiligenblut, svítil zelený semafor, závora byla nahoře, avšak po 100m byla další uzavřená závora, tak jsme se vrátili nazpět na parkoviště u mýtné brány. Do večera jsme se pak bavili tím, že nejsme jediní, kteří se nechali nachytat. Počkali jsme, až se setmí a dali se za autem na kutě. Ještě jsme si užili před spaním záchvat smíchu, to když Honzovi, který byl již zakuklen ve spacáku, několikrát někdo volal a jednou při ujišťování, že má uzamčené auto. Bylo zábavné se koukat jak se několikrát pokouší vždy cosi najít, vykonat a opět se uvelebit.

Ráno jsme vstávali na šestou a čekali do půl osmé, než přijela obsluha mýtné brány a sdělila nám, že cesta měla být otevřená, ale stále je tam fréza, protože i naši rakouští sousedé měli svátek. Vydáváme se tedy dolů do městečka a využíváme čas na čekání prohlídkou centra a nákupem suvenýrů. Poslední půl hodinu jsme využili k návštěvě restauračního zařízení, doplnění vitamínu B. V 11:30 h přijíždíme opět na parkoviště, kde je již několik desítek aut a postupně se v určitých intervalech propouští. Při placení mýtného nám bylo sděleno, že nemůžeme odbočit na France

Josefa, poněvadž jsou tam stále sesuvy sněhu. Po obdržení vzácných samolepek za projetí tímto úsekem cesty vyrážíme až k odbočce na ledovec F.J. Odtud pak jdeme po svých. Bylo krásně a cestou jsme míjeli profrézované sněhové jazyky. Na večer jsme se ubytovali na krytém parkovišti.

Druhý den za tmy vyrážíme na ledovec, který jsme předešlý den sledovali, abychom věděli kudy se máme pohybovat. Viděli jsme pár skupinek na skialpech, které tam vyjezdily kompaktní cestu, podél které jsme se vydali. Při sestupu a chůzi po ledovci foukal nepříjemný protivítr s přemrzlým prašanem. Přestože nesněžilo celý den, sníh byl neustále ve vzduchu. Za ledovcem na horní vyvýšenině se Deny začalo dělat zle, a tak po několika pokusech o společný postup jsme se rozhodli, že já s Honzou dojdeme do bivaku a Deny se pomalu vrátí po známé a zpevněné cestě zpět na turistické centrum F.J., které v té době bylo samozřejmě pusté a prázdné. Rozešli jsme se s tím, že až dojdeme, budeme se po čtvrté hodině vždy v celou kontaktovat.

S Honzou jsme dál pokračovali v tandemu a využili jsme na třech délkách sněhové kotvy s cepíny. Honza se my cestou nějak moc dehydroval a na posledním úseku

jsem mu nechal i svůj zbytek termosky s čajem. Poslední hřebenovou část jsem šel napřed, abych neprochládl a připravil bivak. Byl krásně zasněžen a jsem rád za fotky, které jsem tam pořídil. Zřídil jsem tam jištění a odjistil Honzu na bivakovém skalním výšvihu. Byl totálně country! Po dnešku jsem měl také dost,

protože jsem povětšinou prošlapával do přemrzlého firnu cestu.

Bivak je to přímo královský! Vyspí se tam až 11 lidiček, je tam koutek na kuchyňku a spousta malých vymožeností. Po našem hodokvasu si pročítáme tamějšího průvodce, zapisujeme se do knížky a ulevujeme našim údům. Použil jsem jak vnitřně, tak navenek originální medicínu, a to slivovici.

Druhý den ráno se nám zhatily plány na výstup, protože jsme zůstali bez vody. Neměli jsme vodu k snídani na polévku ani na výstup. Jediné tekutiny, co jsem měl u sebe, byla originál placatice medoviny a plechovka plzeňské dvanáctky se zbytkem slivovice v mé privátní placatce.

Došlo k tomu, že při zapalování vaříče o plamen svíčky se vlivem vzplanutí plynu sfoukla svíčka a vaříč jako takový potom zhasl. Sirky jsme měli navlhlé, elektrický zapalovač, ač házel jiskry, nestačil na zprovoznění vaříče, i mé ohřívání kartuší a hořáku vlastním tělem pod dekou bylo nedostačující.

Před cestou zpátky jsme bivaku přidali další dvě hvězdičky. Dovybavili jsme

lékárničku, rozšířili hlavní menu o další tři chody, čtyři polévky. Vylepšili nápojový lístek o 2 a 3 v jednom (káva) a nějaké čajové příchutě.

Venku jsme zjistili, že přes noc padal sníh a vše, co jsme fotili cestou nahoru, bylo zaváto prašanem. Živě jsem si představoval, jak po cestě z bivaku pod nástup Pallavicchio cesty se po pás brodím v prašanu, a ta cesta žlabem?! Jistě bych neměl žízeň. Bylo oblačno, sem tam vysvitlo slunce a my se vracíme na ledovec a za Denym. Deny nám pak vyprávěl, jak došel zpět a co bylo příčinou jeho zklamání.

Jako většina z nás, co hákujeme v práci, za cenu peněz či obavy o ztrátu zaměstnání, Deny po deseti denním marodění se týden připravoval, což ho naopak ještě více vysílilo. Ale známe to všichni, dopředu si domlouváme termíny, aby všem vyhovovaly a je těžké a nežádoucí se svých plánů s kamarády zříkat.

Troufám si říct i za kluky, že se nám tam líbilo a já jsem rád již za dosažení bivaku a noc v něm s kamarádem. No a samozřejmě ta panoramata.

Pepíno z hor

Lezecká stěna

Rekonstrukce tělocvičny a přilehlých prostor se dostala do skluzu, dnes ještě není možné říci přesné datum ukončení. Vše upřesníme ke konci září 2008. V současné době není možné ani stěhovat věci do tělocvičny včetně montáže nových expresek. Datum otevření tělocvičny a stěny 1.října se odkládá a bude upřesněn a zveřejněn na internetových stránkách Horoklubu. V druhé polovině září se s pí. ředitelkou domluvíme také na provozních hodinách stěny dospělých i horokroužku. Bylo mi sděleno, že škole přibyly nějaké hodiny, takže dojde zcela určitě k úpravám i našich hodin.

Bohouš Dvořák

Honza „Jansič“ Jansa

- člen výkonného výboru a metodik Horoklubu Chomutov
- narozen v roce 1959
- žije se svou ženou Jítkou a dcerkou Barborkou v Perštejně
- Site manager ve firmě Siemens

Rozhovor s Honzou probíhal dne 27. 6. 2008 v naší „domovské“ oblasti Perštejn. Hučící řeka, vůně skal a vítr hrající si s listím stromů jen podtrhl povídání více o pocitech, radosti či strachu při provozování horolezení než o samotných zážitcích.

Kdy a jak jsi začal lézt?

Na podzim roku 1997 jsem odcházel od mé první rodiny a tak jsem si místo výstroje na hokej koupil vybavení na lezení. Do základů lezení mě zasvětil v zimě Bohouš Dvořák na umělé stěně, v březnu jsem splnil metodiku v Perštejně, o týden později metodiku na Bořni. Tam jsem musel na prvním vylézt Čimu a Pilíř Hubeňoura, což pro mě tehdy byla hrůza. Bohouš mi dal na hlavu starou Kasidu helmu, na těle jsem měl pověšenou tunu matroše. Popravdě jsem ještě pořádně nevěděl, co s tím. Pak jsem měl vylézt nějakou lehkou čtyřku v pravém amfiteátru. Tam byl komín, kterým jsem se protáhl, pak následovala stěnka, ale já nevěděl kudy kam. Tak jsem tam seděl a měl pocit, že to nemůžu vylézt. Bohouš se mě ptal, co je za problém. Pak jsem se podíval pořádně a viděl dvě díry na nohy, stačilo si do nich stoupnout a bylo to. To byly mé začátky.

Co tě vůbec k tomu vedlo, že jsi začal lézt?

Já byl vždycky přírodní typ, takže jsem provozoval běžky nebo horské kolo v lese. Jak jsem se rozvedl s první ženou, tak jsem se asi za dva měsíce dal dohromady s Pšeničkou (pozn. red. Iveta Pšeničková), která lezla. S tou jsem tři roky žil. Já

jsem však takový, že když už lezu, tak pořádně. Pšenička lezla jen někdy a já měl chuť dělat ten sport čím dál víc. Pak jsme se rozešli, já u lezení zůstal. Doufám, že na mě nezanevřela.

A co tvůj materiál, se kterým jsi začínal?

Helmu, ve které hučel vítr do hlavy, jsem si půjčil od Bohouše. Můj první matroš jsem koupil asi za 20 tis., batoh, lano, sedák, boty, osmu, čoky, hexy, karabiny a expresky. V té době bylo už vybavení dosažitelné.

Měl jsi nějakou sportovní přípravu?

Jako malý jsem dělal v Budějovicích sportovní gymnastiku, v Žatci a v Kadani tenis, na škole basketball, pak volejbal, ve 23 letech mi rodiče koupili brusle, takže jsem začal hrát hokej, později jsem dělal i trenéra hokeje malých dětí, v létě fotbal, v zimě lyžování na sjezdovkách (dříve) a běžkách (později), od 40 let lezení, hory, horské kolo, snowboard, in-line brusle. Díky tomu, že mám kouzelnou babu Jíťu, která je pro každý sport, tak mohu provozovat v podstatě cokoliv, když je čas.

Bral jsi to tak, že když lezeš, tak považuješ ostatní sporty jako doplňkové sporty pro lezení?

Nikdy, spíš jsem univerzál. Nejsem trénovací typ, chodil jsem do posilky s Berym (pozn. red. Míra Beránek]) jen pro to, abychom pokecali, něco zacvičili a pak si dali u náměstí pizzu. Já si prostě rád ničím tělo, mám rád sportovní výkon, k tomu v přírodě a navíc když se povede i s prima lidmi.

Můžeš sdělit tvé oblíbené spolulezce?

Bohouš byl první, to byl takový táta. I když jsem začínal jako starý, ten mě do toho pořádně zasvětil. Potom jsem potkal Broňu (pozn. red. Broněk Bandas). To je zlatý kluk, se kterým jsem zažil spoustu srandy. Například jsme byli na Bořni. Už byl konec dne, za chvíli jel vlak. Broňa navrhl, že si ještě zalezeme jednu lehkou pětičku. V pětičce jsme se málem pokadili a pak jsme celou cestu běželi s batohama na vlak. No a další víkend to bylo na vlas stejné. S Broňkem mám spoustu úsměvných zážitků. Pak jsem dost lezl i s Lendvorama a Oťákama. A v současné době je to Jíťa.

A co hory? Lákalý?

Jako začínající nezkušený jsem v roce 1998 šel se zkušenými orly Martinem Lendvorským a jeho ženou Šárkou a do dvojky se Standou Kozou na Matterhorn. Všechno bylo tak trochu jinak. Vycházeli jsme z chaty Hörnli kolem 04.00 hodiny ráno a hora už byla plná světla z čelovek. Dolezli jsme k posledním fixům a Standa Koza se cítil hodně unavený a byl pomalý, ještě k tomu tam byla spousta lidí a tak jsme to otočili, přestože já jsem se s Lendvorama cítil fyzicky dobře. Dolů jsme šli bez vrcholu všichni.

Jak jsi se cítil, když jsi to musel otočit, i když jsi byl na tom fyzicky dobře? Neměl jsi ambice dosáhnout vrcholu?

Původně jsem ani neměl na Matterhorn jít a nabídl jsem se jako náhradník za někoho, kdo vypadl. Chtěl jsem se něco naučit a nakonec to dopadlo tak, že jsem byl v podstatě ten první ve dvojce já. Ale byl to skvělý zážitek a to mi nikdo nevezme. Prostě to tak dopadlo, i když mne to nahoru táhlo a dolů se mi takhle snadno nechťelo. Rád bych tam ještě jel, ale nevím jak to udělat, aby tam bylo v létě málo lidí.

Začal jsi se po tomto zážitku více věnovat horám nebo jsi se snažil rozvíjet lezecké schopnosti?

Já nejsem ambiciózní lezec, mimo to mě trochu mrzí, že jsem s lezením nezačal dřív. Opravdu vysoké hory, nad 6 tis., mě lezecky nelákají. Co se týče vysokých hor, tak je můj sen trek kolem Everestu, ale pravé koleno mne tam už asi nepustí. A co další sny? Projít si americké kaňony, národní parky, Jižní Ameriku, ...

Takže jsi spíš skalkařil?! V jakých oblastech?

Na jaře v Perštejně, když bylo trochu lépe, tak na Bořeň a tak začátkem května jsme začali jezdit na písek do Ostrova, Bürschlických skal, Tisé. Nemůžu říct, že bych něco preferoval, skály, vápno i písek mají každý své kouzlo.

Když mluvíš o horách či přírodě obecně, tak cítím, že tam hledáš něco víc, než jen fyzické vyčerpání.

Když jsem měl např. životní trable, tak jsem ve vichřici běžel do Perštejna, sedl jsem si s termoskou horkého čaje a spacákem pod převis a čtyři nebo pět hodin pozoroval řeku a vítr s deštěm. Pak jsem pochopil, že ať se stane u mě cokoliv, tak ta řeka poplyne, vítr bude foukat, déšť padat a já jsem v přírodě nicotný a nedůležitý. Pak jsem se cítil čistý a klidný.

Můžeš zmínit ještě nějaký zážitek s Broňkem?

Lezli jsme dva víkendy v Bürschlických stěnách samé sedmy, on pak lezl převis, ale nešlo mu to přelézt, nechal tam několik smyček a zapytlil to. Já jsem to nějak předrásal a on byl na sebe naštvaný. Tak jsme šli pryč a říkali si, co teď?! Jdeme na Besedu, říkám. On se zmínil, že se mu tady líbí severní spára, a že ji poleze on. Já na ní koukal už tři roky, málo jistění nebo spíš žádné, nástup z kamenů na patestu, prostě o zabití. Jenže jsme se střídali ve vyvádění. Začala mezi námi rivalita, byl jsem na řadě já. Tak jsem lezl. Vylezl jsem nějakých šest metrů s jednou chatrnou smyčkou ve spáře a spadl. Utrhl jsem si rameno. Broňek mě s ostatními zachraňoval. Odvezli mě do nemocnice a Broňa, aby byl solidární, tak přestal lézt. Říkal, že když nelezu já, tak nebude lézt ani on. On je v tomhle úžasný.

V nemocnici jsem byl asi 5 týdnů, rameno bylo zdrátované. Pak mi vytáhli dráty a třetí den, co jsem vylezl z nemocnice, jsem šel zase lézt s Broňkem do Perštejna na Špinavou. Nebyl jsem schopen zvednout ruku, ale ten pocit být znovu na skále byl super.

Měl jsi strach po pádu?

Měl, na druhém to nebylo tak cítit. Ale po 14 dnech, co jsem byl z nemocnice, jsme jeli na písek. Lezl jsem na Bližencích Severního sokola. Tam je stěnka s malými chyty v traverzu, odlepoval jsem se od kruhu, ale měl jsem strach. V tom přijeli cyklisté a ptali se, jestli má někdo nějakou pumpičku, pak komentovali tu cestu, prý že to je lehké, že to přelezla nějaká Máňa Vostřáková v 9. měsíci. Začal jsem se klepat, a říkal si, že mě zachrání jen návrat ke kruhu a udělal krok zpět. Pak jsem si řekl, že musím jít, když se vrátím, tak to už nepřekonám, že to musím ustát. Lezl jsem tedy dál a nakonec jsem to dal. Tím jsem asi překonal strach na prvním po tom mém pádu.

Určitě jsi navštěvoval i Vysoké Tatry.

Poprvé jsem byl v Tatrách v roce 1994 sám a jako turista, přišel jsem na nějakou chatu a zde bylo na ukazateli napsáno, že to je na Terinu (pozn. red. Terryho chata) „čtyři“. Říkal jsem si, že ty „čtyři“ kilometry ujdu za hodinku. Ale když už jdu dvě hodiny, tak potkám nosiče a ptám se ho, kde to je a on mi říká, že to je jen kousíček a ukazuje někam do dáli malou tečku. Už se smrákalo, tak jsem tam nedošel a šel radši zpátky. Až později jsem zjistil, že to byly 4 hodiny a ne 4 km. To byla moje první zkušenost s horami. :-)

Později jsem navštívil Tatry lezecky, např. s Otou Štejnarem a Radulí, Jírou, Letošem, a dalšími prima lidičkami, kteří mě vzali na ledy, s Broňou jsem byl na Kolovém sedle a i štítu. Je to sice v podstatě jen turistika v zimních horách, ale má to své kouzlo. Také

jsme s Broňou jednou lezli v zimě. Z Brnčály (pozn. red. Chata u Zeleného plesa) jsme vyrazili na nějakou pěknou čtyřku na Kozím štítu, s námi šli staří pardálové. My jsme si mysleli, že už jde o život, tak jsme se navázali a oni se nám chechtali. Já šel na prvním, Broňa jistil, snažil jsem se najít jištění, čtal jsem cepínem jak motykou vlevo i vpravo, ale nic jsem nemohl najít. Na konci délky jsem našel skalní zub s odtátým sněhem. Sedl jsem si na něj jak na koně, zabodl jsem do něj uvnitř cepín, podržel ho nohou a za hlavu si dal „čoka“ dvojku. Slyším Broňu, jak říká, jak to že nemám žádné jištění, a když viděl, pomocí čeho ho jistím, tak se zhroutil. To byla naše první lezecká túra.

Proč jsi se stal metodikem Horoklubu?

V první řadě jsem to dělal pro to, abych věděl, co dělám a dělal méně chyb. Já, Broňa a Jířa jsme tak nějak chtěli dělat lépe nováčky v Horoklubu, tak jsme rok jednou

měsíčně navštěvovali kurs v Malé Skále, a v rakouských Alpách jsme pak dělali závěrečné zkoušky. Když někomu do toho kecám a poslouchá mě, tak rád předám, co vím. Navíc se můžu i spoustu věcí dozvědět. Když to ale někdo poslouchat nechce, tak ať mě pošle do háje.

Vím také, že navštěvuješ Dolomity, máš je rád, nebo tam jezdíš jen v rámci soustředění mládeže?

Dolomity jsou úžasné, nevím přesně, kdy jsem tam byl poprvé, protože si deník nepíšu. Snažím se spíš fotit nebo v těch horách pobývat, než bych něco doma psal. Ale asi nepopřu fakt, že když si ho nepíšu, tak nemám zpětnou vazbu a lezu pořád ty samé cesty. Ale k Dolomitům. Myslím, že poprvé jsem tam byl první týden v září s Bohoušem na černých ferratách. To bylo nádherné. Bylo to levné, dali jsme peníze jen za benzín, jinak jsme se myli v potoce, spali na černo, jedli z „pytlíku“, brzy ráno jsme vyrazili, vraceli se zmordovaní večer. Pohybovali jsme se kolem Marmolady, Piz Boe, Selly.

Naplňují tě ferraty stejně jako lezení?

Ferraty mě nenaplňují jako lezení. Když jdeš s někým, kdo není zdatný pro lezení, tak můžeš lézt ferraty, je

to jednodušší. Že bych byl nadšený, že je železo natlučené do skály, to nejsem.

Takže tvé oblíbené hory jsou Dolomity?

Mám rád Tatry, zejména zimní. Lezení v ledu mi přijde tak trochu jako bum bum kop kop, ale asi i to je pěkné, když máš řádný matroš. Dolomity jsou úžasné na vícedélkové lezení. Každé hory mají své. Nádherná je Bořeň a písky na severu Čech, líbilo se mi i na Suškách. Nejsem pro nic vyhraněný. Pro potěchu mého oka vyhledávám vysoké hory. Já bych nejraději viděl hory bez lidí a bez staveb i lanovek.

Měl jsi nějaké lezecké vzory, četl jsi horolezeckou literaturu?

Nic takové, nejsem takový typ. Kromě odborných článků. Mě sporty baví dělat, ne na ně koukat nebo si o nich číst. Vzory jsem nikdy neměl.

Jak jsi získal přezdívku „Černá kronika“?

Objevilo se pár knih, kde se probíraly závady, nebezpečí na skále a ledu. Četl jsem o nehodách i na internetu. Byl jsem asi trochu víc opatrnější, jedna odsedávka mi nikdy nestačila, štandy byly štandovatější, možná jsem o nehodách vyprávěl trochu víc. Když jsem něco vysvětloval, tak jsem to přiblížil konkrétními historkami :-). Tak asi proto.

Jak by jsi popsal romantiku?

Romantika se skládá z více věcí dohromady. Když se nacházíš v přírodě, tak je to super. Když máš někoho blízkého vedle sebe, tak je to ještě víc super. A když přitom zapadá slunce nebo vychází měsíc, tak je to nejmás super. Prostě je to soubor krásných věcí, který tě oblažují.

Cítil jsi, že tě nějaký zážitek v horách posunul psychicky někam dál?

Já jsem takový „bejk“. Já se snažím si s věcmi nedělat moc starosti, když přijdou, tak se je snažím řešit. Ale např. jsem byl s Berym v Julských Alpách na kole, tam jsme jeli 30km k nástupu, pak pět šest hodin v serpentínách na „tajtrdlíka“ do sedla, nahoře se ploužíš sněhem, je ti zima. Dolů jedeš 40 min. a slézáš omrzlý. A když jsem potom byl v Čechách a stál jsem před nějakým kopcem, který jsem měl vyjet, tak jsem si řekl, že ten kopec v Julkách byl těžší a větší, a tím se zbavím předem psychického problému. Jednou prostě ten kopec skončit musí, chce to jen vydržet a nezlomit se.

Učí tě hory pokoře?

Nejvíce jsem si uvědomil, že jsem „malý nicotný“ tvor při výstupu na Matterhorn. To jsem byl úplněj nováček, obrovské hory kolem mě, obrovské prostory, občas to bylo exponované, ráno pod Solvejkou jsem zažil nádherný východ Slunce, kdy bylo celé obrovské údolí zalité „mlékem“ z mraků a to se přelávalo z údolí do údolí vysoko nad Zermatem.

Vyhledáváš nové oblasti?

Ne, já se nechám spíše zlákat. Já jsem tak starý,

že jsem nerad, když ztratím nějaký den jen kvůli tomu, že si špatně vyberu. Radši jezdím do osvědčených míst.

Jaké lezení ti vyhovuje?

Mám rád sokolíky, připadám si víc jako chlap, když držím „něco“ v ruce. Co se týče stěnek, tak to je horší, tam mi to moc nemyslí a pod břichem už nic nevidím :). Nejhorší je pro mě rajbák, když nic v ruce nedržíš.

Myslíš si, že fakt, že se ti v horách nic vážnějšího nestalo, je zásluhou tvé opatrnosti?

Ne, je to tím, že jsem v horách byl málokdy, takže dávám menší šanci tomu, aby se mi něco stalo.

A na závěr obrázek z Honzovo dílny:

shokal 7006

Párkrát jsem to nevychytil, např. když jsem byl poprvé s Jíťou v Dolomitech, lezli jsme na Cinque Torri nějakou čtyřku na západní straně a měli jsme sebou malého kluka, který neměl sebou žádné vybavení. A začalo pršet, tak jsme mu dali své věci, padaly kroupy. Pak se nám seklo lano ve skalní mezeře a já jsem šplhal 60 metrů, ale nakonec se povedlo slanit. Pak jsme jednou s Broňkem a mladýma utíkali před bouřkou z hrany Falzarego Turme v Dolomitech, to zase „mladý“ vytáhli z batohu kilový balení buráků a vitacity bez vody.

Jak na tebe působí klasické cesty?

Člověk, když se dostane do cesty, kde lezli staří pardálové, tak obdivuje, že se svým chudým vybavením, bačkorami, dřevěnými klíny a konopnými lany dokázali takové cesty vylézt. Cítím úctu, protože my jsme proti nim srágoři, teda já určitě :).

Nějaká hesla či rozumy?

My správní býci tvrdíme, že jsme trpěliví. Víme, že když máme pravdu, tak se snažíme lidem dotyčnou věc tak dlouho vysvětlovat, dokud to nepochopí. To, co někdo před námi nastavil, jako např. magnézium ano nebo ne, železo ano nebo ne, tak měl k tomu asi důvod a mělo by se to dodržovat. Moje krédo je co nejméně ubližovat přírodě.